

מארתה קלר — לשמור על המיתוס

אפשר להרגיש את האנימאמין של ויילדר לא רק מן המישפטים החכמים שאומרת הילדגרה קנף בזכות השח-קנית וכנגד הכוכבים, כי אם גם מתמונות הלוויה המפור ארת הערכת לפדורה, והיא הפותחת ומסיימת את הסרט. זוהי לוויה לכל מה שהקולנוע היה פעם, לכוכבים הגדור לים מן החיים, למיתוסים הענקים שגרמו לכוכבות להי-עלם כמו גארבו או להתאבד כמו מונרו — ובין השורות זהו רקוויאם למיפצת ושמה קולנוע, האוכלת את אנשיה כמולך הבלוע את קורבנותיו.

רקוויאם לקולנוע

פדורה (פאר, תל-אביב, ארצות הברית) — בילי ויילדר הצעיר לא היה מרשה לעצמו לעשות סרט „רד“ שכוה, אבל בגיל 73 אפשר רק להעריך מה יכולות השנים להוסיף לבמאי מסוגו. מאחרי החתכים העמור קים של התער הידוע זה מכבר, של ויילדר השנון והעוק-צני, ישנו הפעם עומק ולא מעט דמע. זו גדולתה העיקרית של פדורה — החולשות האנושיות קיימות, אבל ויילדר הקשיש מרשה לעצמו לבטא גם הבנה והשתתפות בגורלו, לא רק התבוננות מן הצד.

הסיפור מסופר בצורה מוזרה למדי. במבט ראשון: סופה של הגיבורה ידוע כבר מלכתחילה, שיחזור העבר נעשה רק עד לאמצע ואילו התרת התיסבוכת והאנימאמין, בחלקו האחרון של הסרט. העלילה: מפיק סרטים מחוסר עבודה מנסה להרים עצמו מעפר יחד עם החייאת כוכבת שהפכה מיתוס. המפיק הוא ויליאם הולדן והכוכבת היא שתי שחקניות, כאם ובת — פדורה האם: הילדגרה קנף בעלת הנוכחות הקולנועית והאישיות המדהימה. ופדורה הבת: מארתה קלר הצעירה, המטיבה להחליף דמויות ופרצופים.

את הסיפור מספר בילי ויילדר בדרכו הקולנועית המיקצועית, כשהתיאורה, הנופים, מזג האוויר והתלבוט שות משרתים את המטרה העיקרית: ניסיון לתאר שוב את המין האנושי, על חולשותיו ונפתוליו והפעם עוד יותר מזה: את המיתוסים שהוא יוצר במו ידיו והופך עבד להם.

ורודים. הקולנוע הוא בבואה של הזמן. בימים הטובים של הוליווד הרומאנס היה עדיין בחיים. היום איננו עוד. אני שואלת את עצמי מה עושים היום הצעירים בלעדיו?

גלוריה סונסון אינה מחכה שארבע מאות הקרואים שלה יגמרו את הליפתן וחוזרת את עוגת יום-ההולדת כשהריבד שלה מתרומם מכוסה כולו בקצפת. היא קמה לפני כולם כשם שהגיעה אחרי כולם. זו דרכה של כוכבת אמיתית. וזה מוזכר שוב מעמד ניצחי מתוך שדרות סנסט, הסרט שרשם את סונסון בתולדות הוהב של הקולנוע כמיקצוע: הטלפון מצלצל. הסופר הכושל ג'ו ג'יליס (ויליאם הולדן). שהפך לגיגולו של האלילה הדועכת. מרים את האפרכסת ובפיו שורה גדולה: פאר-ראמונט על הקו. גירגש כולו לקראת ההודמנות הגדולה שתציל את שניהם. הוא מצפה ממנה שתרשף אל הטלפון, אבל הפרימדונה מסרבת: „תן להם לחכות. אני היכיתי להם די והותר!”

תדרוך חובה לראות:

תל-אביב: תרגיל בלבשית מתחילה, ורקמת המחרה, השיבה הביתה.
חיפה: השיבה הביתה, שומר היערות, תרגיל בלבשית מתחילה.

תל-אביב

*** תרגיל בלבשית מתחילה (אלנבי, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה):

אני ז'ירארדו — לשמור על הילדים

בגרת לעיני כל הכיתה — הוא שם קץ לעובדה שבמשך חמש השנים האחרונות לא הרגישה גבר במיטתה. פתאום יש הבנה בין הילדים והמורים. חסל סדר הקונפליקטים הניצי חיים של גיל ההתבגרות. נעלם לחץ הבחינות. אין יותר בעייה של בית-הספר כבית-סוהר והבת המתבגרת מבקשת סליחה מאמה. ואולי טוב שאני ז'ירארדו לא באה לישראל כדי להגן על הסרט הזה.

שיר-ערש לנורה

מורה היא גם אשה (גורדון, תל-אביב, צרפת) — לאיב בואסה חיבה נודעת לילדים ולדעתו חיי-ביום כל המבוגרים את חייהם, ריגשותיהם ומאמציהם האיני טלקטואליים להבנת לדיהם. על אחת כמה וכמה אם מדובר במורה המקדישה עצמה במפורש לעניין. אלא שהמורה בעלילה שבחר, אינה סתם מורה. היא עושה הכל כדי להיות בדיוק כמו תלמידיה התיכוניםטיים, אחת מהחברה. היא מזי מינה את כולם לאכול ספגטי בביתה הפרטי, מגלה הבנה מיידית כשבמקום סטנדל הם רוצים לקרוא פורנוגרפיה ומוכיחה שהיא מוכנה לשמוע קטעים גסים מבלי להסמיק. היא יושבת בג'ינס ובגופיית טריקו על הריצפה ושומעת פופ באוזניות. הכל טוב ויפה. אלא שלא ברור כל-כך מה היא תורמת לתיכוניםטיים המבולבלים כמורה וכמחנכת. זאת, הס מלהזכיר. ועוד למעלה מזה — עם ילדיה שלה, שלוש במספר, שבעלה הותיר על כתפיה (משום מה עזב אשה נפלאה שכזאת אין איש יודע עד הסוף) היא אינה מסתדרת אחרי ככלות הכל.

לרגע נדמה שכל המתירנות הגדולה של המורה המת-קדמת נכשלה וכי תלמידיה פונים לה עורף, ואז מתרחש נס: היא פוגשת ברופא (פטרק דיוואר) שתפקידו להציל אנשים וליילד ילדים באמצע הלילה במישפחות של מהגרים, ורק הוא פותר את הבעייה שבגללה העליבה אותה בתה המת-

סונסון עי בימת הצידומים המלכה על הכסא

מגי סמית (קיבלה על כך את האוסקר) ומייקל קיין; לצחוק מוולטר מתיאו, המס-תבך בשלומיאיות עם בלונדית, שאינו מכיר; לגחך נוכח ביל קוסבי ואחרים, המצליחים לפורר לחלוטין סוויטה שלמה בבית מלון הדור. מצחיק ולפעמים שנון לפי גיל סיימון.

חיפה

*** **שומר היערות** (אורה, בריית-המועצות, מוצג גם בגבעתיים): שמו המקורי של הסרט הוא דרסו אוולה. הוא נעשה על-ידי אקירה קורסאוה (שבעת הסמוואים, רשומון) בברית-המועצות, וזכה באוסקר כסרט הזר הטוב ביותר לפני כמה שנים. ביצירה בעלת אופי סיפורתי על רקע נופים מדהימים, מספר הסרט על ירידות אמיצה בין קצין, הממונה על שירותט מפות טופוגרפיות, לבין צייד, שחי כל חייו בטבע.

*** **רגשות** (שביט, ארצות-הברית, מוצג גם באשדוד ובראשון-לציון): וודי אלן מנסה לטפל בעצות אנושיות בנוסח אינגמר ברגמן, אבל הצלחתו חלקית בלבד. סרט מעניין, המציג את אלן כאמן החושב לא רק בהומור מקאברי.

מצחיקון מפוכח מתובל במתח ומבויים בקצב שאינו נותן לתאים האפורים לעבוד קשה מדי. קסם שופע של מי שנחשבת היום ליורשת של מרלין מונרו: גולדי הון.

*** **השיבה הביתה** (סינמה 2, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה): הנושא, שאמריקה העזה להתחיל לטפל בו ברצינות בקולנוע, מילחמת וייטנאם והנכים הגור פגיים והנפשיים, שהיא משאירה אחריה. גיין פונדה, ג'ון וייס והתסריט זכו בפרסי האוסקר על סרט זה ואילו ברוס דרן, שחקן אופי מעולה, כמעט וזכה בו, על תפקידו בסרט.

* **ריקוד איטי בעיר גדולה** (בן-יהודה, ארצות-הברית): פול סוראבינו, הי ידוע כשחקן מישה, עגלגל ואנושי, נוטל הפעם את התפקיד הראשי, כעיתונאי הור-מוסכסואל המתאהב ברקדנית. האהבה מש-משת כקרב קפיצה לחיים בעלי עתיד מכובד יותר. מוסר השכל: דומה כשתי סיפות מים לרוקי.

* **מלון בקליפורניה** (סטודיו, ארצות-הברית): הזדמנות לראות, כיצד משתנה גיין פונדה והופכת לעיתונאית חדת-לשון ומריירה; לחזות בפניגריפונג מבי ריק ואמנותי של תמליל ומשחק על-ידי

סונסון בתפקיד נורמה דסמונד ב„שררות סנסט” המלכה על המיטה